

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobci částku 50 000 Kč s úroky z prodlení ve výši 9,75% ročně od 13. 5. 2019 do zaplacení (výrok I), zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení částky 5 680 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení od 13. 5. 2019 do zaplacení (výrok II), a uložil žalobci zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 3 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III).
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované jednak zadostiučinění za nemajetkovou újmu (zaplacením částky 3 000 000 Kč), jednak náhrady hmotných újem (zaplacením částek 1 230 000 Kč a 1 500 000 Kč), jež mu měly vzniknout v důsledku nezákonného trestního stíhání jeho osoby, vedeného od 21. 7. 2014 do 1. 6. 2018. Žalovanou náhradu škody žalobce ztotožnil s výdělkem, který mu ušel z důvodu trestního stíhání podle rámcové smlouvy o poskytování konzultační a poradenské činnosti uzavřené s [REDAKCE] (dále jen „[REDAKCE]“) dne 1. 1. 2014. Tento výdělek vyčíslil jednak za období trestního stíhání (1 230 000 Kč) a jednak za období pěti let po jeho skončení (1 500 000 Kč) s tím, že by si podle smlouvy ročně vydělal 300 000 Kč.
3. Soud prvního stupně vyšel po provedeném dokazování předně ze zjištěného průběhu žalobcova trestního stíhání. To bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 21. 7. 2014 pro trestné činy porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. (č. 140/1961 Sb.) a porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1 tr. zák. a skončeno usnesením Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 16. 5. 2018, kterým bylo trestní stíhání zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu a které nabylo právní moci dne 1. 6. 2018. Uvedených trestných činů se měl žalobce dopustit ve spolupachatelství s dalšími osobami tím, že se jako člen představenstva [REDAKCE] podílel na schválení poskytnutí úvěru ve výši 12 000 000 USD obchodní společnosti [REDAKCE] veden záměrem schválit poskytnutí úvěru z podpořeného financování i bez splnění zákonných podmínek a opatřit tak jmenované společnosti neoprávněnou výhodu. Úvěr následně nebyl splacen. Spolu s žalobcem byli trestně stíháni [REDAKCE] L [REDAKCE] P [REDAKCE], [REDAKCE] M [REDAKCE] B [REDAKCE], [REDAKCE] P [REDAKCE] G [REDAKCE] a [REDAKCE] K [REDAKCE] T [REDAKCE] zbývající členové představenstva [REDAKCE].
4. Dále soud prvního stupně zjistil, že žalobce byl do 31. 12. 2013, k němuž dohodou rozvázal pracovní poměr s [REDAKCE] a odešel do důchodu, náměstkem generálního ředitele [REDAKCE] zodpovědným za finanční řízení a současně dlouholetým členem (a v minulosti rovněž i předsedou) představenstva [REDAKCE] a to již od jejího vzniku. Dne 1. 1. 2014 žalobce uzavřel s [REDAKCE] rámcovou smlouvu o poskytování konzultační a poradenské činnosti (dále i jen „smlouva“), podle níž se zavázal poskytovat [REDAKCE] tyto činnosti na základě [REDAKCE] vystavovaných objednávek, a to za odměnu „sjednanou v příslušné objednávce vystavené [REDAKCE]“. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou. Dne 2. 4. 2014 byla [REDAKCE] vystavena objednávka č. [REDAKCE] znějící na odměnu ve výši 1 000 Kč/1 hod. práce s tím, že tato bude fakturována měsíčně, celkově nepřekročí 300 000 Kč a činnosti budou žalobcem vykonány v termínu plnění duben až prosinec 2014. Žalobce, jinak též přední odborník v oblasti bankovních proexportních strategií, představoval pro [REDAKCE] v souvislosti s (medializovaným) trestním stíháním reputační riziko. Jeho nástupcem ve funkci náměstka zodpovědného za finanční řízení a současně členem představenstva se stal od 1. 1. 2014 [REDAKCE] K [REDAKCE] B [REDAKCE]. Z jeho svědeckého výsledku soud prvního stupně zjistil, že se (nově) vedení [REDAKCE] rozhodlo v polovině roku 2014 k „ukončení“ všech pěti či šesti smluv s externími poradci, počítaje v to i žalobce. Jeho přínosem dle smlouvy měla být z pohledu svědka spolupráce s [REDAKCE] zejm. stran problematiky týkající se svědkem od žalobce převzaté funkce. Tato spolupráce měla trvat zhruba jeden rok, nejpozději počátkem roku 2015 by svědek žalobce „požádal o ukončení smlouvy“ poté, co „sám pronikne do funkcí a získá všechny informace od žalobce“.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

5. Soud prvního vzal rovněž za prokazané, že žalobce je (a byl i v době trestního stíhání) bezúhonnou osobou, trestní stíhání prožil v obavách z budoucnosti a odvržený odbornou komunitou, v níž se předtím pohyboval, nesoustředěný, ve stresu a bez chuti do života. O stíhání se dověděla celá jeho rodina včetně ██████████ matky, která jej rovněž nesla úkorně. Konečně soud prvního stupně vyšel z toho, že žalobce uplatnil posléze zažalované nároky u žalované dne 12. 11. 2019 a že na ně žalovaná na podkladě svého stanoviska ze dne 8. 7. 2019 vyjma konstatování nezákonnosti žalobcova trestního stíhání a omluvy za ně neplnila ničeho.
6. Na tomto skutkovém podkladě soud prvního stupně shledal, že žalobce byl ve smyslu § 1 odst. 1, § 2, § 5 písm. a), § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále i jen „OdpŠk“), nezákonně trestně stíhán. Proto je legitimován uplatňovat nároky na odškodnění trestním stíháním zapříčiněných materiálních škod i nemajetkové újmy.
7. V případě nároku na odškodnění nemajetkové újmy soud prvního stupně uzavřel, že žalobci vznikla v důsledku trestního stíhání nehmotná újma, kterou je namíste odškodnit v penězích. V tomto ohledu zdůraznil, že žalobce byl stíhán pro trestné činy, za něž mu v případě odsouzení hrozil trest odnětí svobody až na osm let, přičemž tíživost trestního stíhání z hlediska jeho povahy byla z pohledu žalobce umocněna tím, že měl pochybit v profesní oblasti a že jeho pochybení mělo mít za následek vznik značné škody. Trestní stíhání trvalo tři roky a deset měsíců, kteroužto dobu soud prvního stupně vyhodnotil jako „nikoliv nutně nepřiměřeně dlouhou“. Trestní stíhání přineslo žalobci i negativní osobnostní důsledky. Zvážením uvedeného a i s přihlédnutím ke srovnatelným případům odškodnění shledal soud prvního stupně adekvátním odškodněním újmy vzniklé žalobci trestním stíháním částku 50 000 Kč. V této souvislosti akcentoval, že odškodnění právě touto částku se dostalo podle rozsudku Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 4. 2. 2021, sp. zn. 58 Co 7/2021, jednomu z žalobcových spoluobžalovaných za újmu obdobných parametrů jako v žalobcově případě.
8. Posouzení nároků na náhradu škody soud prvního stupně opřel o závěr o absenci příčinné souvislosti s tím, že smlouva by byla ukončena nejpozději na sklonku roku 2014 i tehdy, pokud by nebylo trestního stíhání. Její nenaplňování již počínaje rokem 2014 mělo přitom svůj původ v ukončení všech smluv se všemi externími poradci. Nárok na ušlý zisk *pro futuro* za období pěti let po skončení trestního stíhání pak soud prvního stupně kvalifikoval jako zcela hypotetický s tím, že v době podání žaloby ještě ani vzniknout nemohl.
9. Z vyložených důvodů soud prvního stupně žalobě vyhověl jen co do částky 50 000 Kč na odškodnění imateriální újmy, kterou žalované uložil zaplatit spolu s úroky z prodlení požadovanými důvodně v zákonné výši a od uplynutí šestiměsíční lhůty k plnění, běžící od uplatnění nároku u žalované, to vše v prodloužené pariční lhůtě podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř., a ve zbytku žalobu zamítl.
10. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 3 a § 151 odst. 3 o. s. ř., jakož i vyhlášky č. 254/2015 Sb. Po srovnání tarifních hodnot všech zažalovaných nároků, činících podle soudu prvního stupně v součtu 2 780 000 Kč, uzavřel, že žalovaná uspěla v rozsahu tarifní hodnoty ve výši 2 730 000 Kč, odpovídající zamítnutým škodním nárokům, tedy zaznamenala neúspěch jen ve zcela nepatrné části předmětu řízení. Proto jí přísluší plná náhrada jeho nákladů odpovídajících jedenácti paušálními náhradám hotových výdajů po 300 Kč za v řízení vykonané úkony, kterou soud prvního stupně uložil žalobci zaplatit ve lhůtě k plnění podle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.
11. Oba účastníci napadli rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným odvoláním. Žalobce jím brojil proti zamítavému výroku o věci samé, žalovaná proti výroku vyhovujícímu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

12. Ohledně posouzení nároku na náhradu škody žalobce v odvolání nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně o absenci příčinné souvislosti, vybudovaném na z žalobceva pohledu překvapivé výpovědi svědka B. Ten podle žalobce neměl dostatek informací o jeho dohodnutém dalším působení v . Nicméně i přesto svědek potvrdil, že důvodem ukončení spolupráce se žalobcem bylo jeho trestní stíhání, a proto i svědkova výpověď měla být soudu prvního stupně oporou pro vyhovění zažalovanému škodnímu nároku, byť i podle žalobce zřejmě nikoliv za celé žalované období. Hodnocení hypotetičnosti ušlého zisku požadovaného do budoucna se žalobce zásadně nebrání, to však podle jeho názoru nemůže být důvodem pro zamítnutí nároku na jeho náhradu. Při posouzení nároku na odškodnění nemajetkové újmy se soud prvního stupně podle žalobce nijak nevypořádal s jím označeným srovnatelným případem rozhodnutým ve věci projednávané soudem prvního stupně pod sp. zn. v níž obdržel nevazebně stíhaný politik za 38 měsíců trvající trestní stíhání odškodnění částkou 380 000 Kč, tj. 10 000 Kč měsíčně, přičemž i tam byl přítomen prvek nemožnosti dalšího uplatnění, tak jako v žalobcově věci. I žalobci by tudíž mělo podle jeho přesvědčení po právu příslušet vyšší odškodnění než soudem prvního stupně přiznaných 50 000 Kč, a to i s přihlédnutím k šikanóznímu a ničím neodůvodněnému odběru biologického materiálu a medializaci trestního stíhání státním zástupcem ve zřejmém rozporu s ustanovením § 8a tr. řádu.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v jeho odvolání dotčeném rozsahu a věc vrátil v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
14. Žalovaná v odvolání vytkla soudu prvního stupně, že v rámci úvah vedoucích ho k přiznání částky 50 000 Kč na odškodnění nemajetkové újmy vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu v otázce, zda se žalobce dopustil jednání, pro které byl trestně stíhán, a v důsledku tohoto pochybení věc nespříkvně právně posoudil. Napadený rozsudek je tím podle žalované současně nepřezkoumatelný, neboť se soud prvního stupně nevypořádal s žalovanou v tomto ohledu nabízenou obranou zahrnující i poukaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011. Žalovaná má nadále za to, že jí po předběžném projednání nároku provedené konstatování porušení práva je satisfakcí odpovídající tomu, že se žalobce dopustil jednání, pro které byl stíhán, neboť zákonné podmínky pro schválení úvěru skutečně nebyly naplněny.
15. Proto žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku buď zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení, nebo změnil a žalobu zamítl i ohledně požadavku na zaplacení částky 50 000 Kč s příslušenstvím.
16. Odvolací soud přezkoumal k odvolání obou účastníků napadený rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a neshledal odvolání opodstatněnými.
17. Odvolací soud předně nepřisvědčil odvolací námitce žalované nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.
18. V rozsudku ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud vysvětlil, že měřítkem toho, zda napadené rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele.

19. Tak tomu je podle odvolacího soudu i v souzené věci, v níž stojí námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku vedle dalších námitek žalované směřujících proti jeho skutkovým a právním závěrům. Z napadeného rozsudku jsou podle odvolacího soudu zřejmé důvody, pro které soud prvního stupně rozhodl tak, jak rozhodl, a jeho odůvodnění žalované zjevně nebránilo v náležitém užití odvolacích důvodů, kritizuje-li rozsudek pro jeho tvrzenou věcnou nesprávnost. Odvolací námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto není důvodná.
20. Pokud jde o vlastní přezkum napadeného rozsudku, odvolací soud po jeho provedení ke skutkové rovině věci konstatuje, že soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke správným a pro rozhodnutí o věci samé v zásadě postačujícím rozsahu učiněným skutkovým zjištěním, doplněným odvolacím soudem po provedení důkazu dopisem [REDAKCE] ze dne 10. 3. 2020 jen potud, že „formálně“ došlo k výpovědi smlouvy až právě tímto dopisem, po řadě let absence faktického výkonu smlouvou předvídaných práv a povinností. Skutkový stav věci pak zahrnuje – oproti odvolací námitce žalované – i správné zjištění soudu prvního stupně, že se *stal* skutek, pro který bylo vedeno trestní stíhání, bylo-li zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu. To přitom bylo prokázáno již usnesením Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 16. 5. 2018, což činí nadbytečnými nevyslyšené důkazní návrhy žalované připomenuté v odvolání. Soud prvního stupně tudíž nepochybil jejich neprovedením.
21. V této souvislosti odvolací soud připomíná zásadu, podle níž je soud rozhodující v řízení o odškodnění podle zákona č. 82/1998 Sb. vázán zrušujícím či měnícím rozhodnutím, a tedy není oprávněn sám hodnotit nejen zákonnost či věcnou správnost rozhodnutí dotčeného (měněného či rušeného), ale i důvody rozhodnutí měnícího či rušícího. V poměrech souzené věci je „rušeným“ rozhodnutím usnesení o zahájení trestního stíhání a „rušícím“ rozhodnutím usnesení státního zástupce. Z něj se jasně a pro odškodňovací řízení závazně podává, že „úvěr byl ze strany obviněných poskytnut neoprávněně“ (srov. str. 42 shora). Uvedený závěr nemůže být v odškodňovacím řízení revidován. Obsáhlá argumentace obou účastníků (včetně žalované v odvolání) jdoucí v této otázce nad rámec důvodů rozhodnutí o zastavení trestního stíhání je proto zcela nadbytečná, a soud prvního stupně nepochybil, pokud na ni v napadeném rozsudku nerefletoval.
22. K právnímu posouzení věci, pokud jde předně o nárok na odškodnění imateriální újmy, odvolací soud konstatuje, že soud prvního nepochybil aplikací ustanovení § 31a OdpŠk a přílehavě reflektoval i jeho ustálený judikatorní výklad představovaný zejm. rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněným ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012, a rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněným pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Podle nich se zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, poskytuje podle § 31a OdpŠk, jež je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soud tak při stanovení formy či výše zadostiučinění má vyjít především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání, a zejm. dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a měla by respektovat i odškodnění poskytnuté v případech shodujících se s projednávanou věcí v podstatných znacích. Významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li řádně a přesvědčivě odůvodněna.
23. Uvedených pravidel se soud prvního stupně držel a jím provedenému vymezení hypotézy právní normy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci odvolací soud nemá co vytknout. Žalobci jako bezúhonné a v odborných kruzích respektované osobě hrozil vysoký trest odnětí svobody, přičemž byl stíhán pro trestné činy, jež měl spáchat při výkonu povolání, což rezonovalo právě i

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

v těchto odborných kruzích. Pokud jde o délku stíhání, soud prvního stupně se v tomto ohledu sice nevyjádřil úplně pregnantně, svým posouzením však mířil zjevně (a správně) k tomu, že jakkoliv by zřejmě obstála při posuzování přiměřenosti ve smyslu § 13 OdpŠk, z pohledu satisfakce újmy způsobené trestním stíháním (nezákonným rozhodnutím) je namístež bezmála čtyřleté trestní stíhání hodnotit jako již delší a takto k ní i přihlédnout. Uvedený závěr odpovídá judikatuře Nejvyššího soudu (srov. zejm. jeho rozsudek ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3604/2014). Již povaha trestní věci a délka stíhání tak podle odvolacího soudu opodstatňují závěr soudu prvního stupně o vzniku újmy jako správný.

24. Vzhledem k soudem prvního stupně zjištěným následkům v žalobcově osobnostní sféře je pak i podle odvolacího soudu nepochybně na místě dání peněžité satisfakce. Na tom podle odvolacího soudu nemůže ničeho změnit ani poukaz žalované na závěry přijaté a odůvodněné v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011. Podle nich jistě platí, že je v případě odškodnění nemajetkové újmy namístež zohlednit i jednání poškozeného, pro které byl stíhán. Rozhodně z nich však neplyne, že by při zastavení trestního stíhání z důvodu podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu [čemuž odpovídá zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu] bylo namístež shledat odškodnění v penězích bez dalšího nespravedlivým. Podle odvolacího soudu půjde o spíše výjimečné a skutkově specifické situace, v nichž posléze prokázané jednání poškozeného přesvědčivě opodstatňovalo zahájení a vedení trestního stíhání a v nichž orgány činné v trestním řízení současně nedisponovaly indiciemi jeho nedůvodnosti. To však podle odvolacího soudu nebyl případ souzené věci, v níž vedla k zastavení trestního stíhání po bezmála čtyřech letech jeho vedení víceméně triviální skutečnost, že nesplácení úvěru bylo obviněnými pojištěno. Tu přitom orgány činné v trestním řízení mohly a měly mít k dispozici od počátku.
25. Pokud jde konečně o adekvátní výši odškodnění, odvolací soud plně sdílí (a pro stručnost na ně odkazuje) úvahy soudu prvního stupně, jež mu byly podkladem pro jeho stanovení právě částkou 50 000 Kč. Při srovnání žalobcova případu s jinými odškodňovacími případy, požadovaném judikaturou Nejvyššího soudu, soud prvního stupně zejména správně nepřehlédl případ žalobcova spoluobviněného a rovněž člena představenstva M. B. nar. [redacted] pravomocně odškodněného rozsudkem zdejšího soudu jako soudu odvolacího ze dne 4. 2. 2021, sp. zn. [redacted], právě částkou 50 000 Kč. Jmenovaný se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 2. domáhal dání zadostiučinění za totéž trestní řízení (shodný skutek, shodná sazba, shodná délka), a to zaplacením částky 25 000 000 Kč. Soudy vyšly z rámcově obdobných zjištění o povaze a míře újmy jako v žalobcově případě. Odvolací soud je toho názoru, že žalobcův případ se v podstatných znacích shoduje nejvíce právě s případem tohoto poškozeného. Oproti němu – nadto – v žalobcově případě nelze přehlédnout žalobcův vyšší věk (o [redacted] let) a z něj vyplývající skutečnost, že zatímco žalobcovo trestní stíhání bylo zahájeno až po jeho odchodu do důchodu, trestní stíhání B. bylo zahájeno v době, kdy mu bylo [redacted] let. Uvedené nemůže nezaložit jistou objektivní distinkci v rámci úvah o míře profesní újmy. Zejména s přihlédnutím k výši odškodnění, jež bylo přisouzeno B. je i podle odvolacího soudu adekvátním odškodněním žalobci trestním stíháním vzniklé nemajetkové újmy částka 50 000 Kč. Žalobcem zmíněný případ projednáváný soudem prvního stupně pod sp. zn. [redacted] (šlo o věc posléze rozhodovanou nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2021, sp. zn. I. US 4293/18) vykazuje oproti žalobcově případu zásadní rozdíl v tom, že zatímco nezákonné trestní stíhání vedlo v případě tamního poškozeného k ukončení jeho pracovní (politické) kariéry (dlouholetý starosta pražské městské části), u žalobce tento zásadní důsledek přítomen není.
26. K tomu lze pro úplnost dodat, že ve věcech vedených u zdejšího soudu jako soudu odvolacího pod sp. zn. [redacted] a sp. zn. [redacted] byli z titulu nezákonného trestního stíhání odškodněni částkou 50 000 Kč dva spoluobžalovaní, stíhání bezmála deset let (za nepřiměřenou délku stíhání však byli odškodněni samostatně) pro trestný čin poškozování věřitele podle § 256

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák., za což jim hrozil rovněž trest odnětí svobody na dvě léta až osm let. Obžalovaní byli v průběhu řízení nepravomocně odsouzeni soudem prvního stupně k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Byli dotčeni stresem, obavami o budoucnost rodiny, přičemž v případě poškozeného ve věci ██████ šlo o otce nezletilého syna, svěřeného mu rozhodnutím soudu do výhradní péče. Ve věci posuzované posléze Nejvyšším soudem pod sp. zn. 30 Cdo 2236/2017 byl poškozený trestně stíhán bezmála osm let pro trestné činy zpronevěry a podvodu, trestní stíhání jej poznamenalo psychicky, zaznamenal útlum v podnikání. Na odškodnění nemajetkové újmy z tohoto titulu obdržel rovněž částku 50 000 Kč (kterou, pravda, i požadoval). Jeho dovolání bylo odmítnuto. Ve věci posuzované posléze Nejvyšším soudem pod sp. zn. 30 Cdo 1714/2014 (u zdejšího odvolacího soudu vedeno pod sp. zn. ██████ ██████ poškozená obdržela zcela shodnou částku, přičemž byla trestně stíhána šest a čtvrt roku (a z důvodu délky trestního stíhání odškodněna samostatně) pro trestný čin zatajení věci podle § 254 odst. 1, odst. 2 tr. zák., a po překvalifikování (ve zhruba polovině trestního stíhání) pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 tr. zák., § 254 odst. 1, odst. 2 tr. zák., za což jí hrozil trest odnětí svobody na šest měsíců až pět let, resp. na pět až dvanáct let. I její dovolání bylo odmítnuto.

27. Pokud jde o nárok na náhradu škody odpovídající ušlému zisku ze smlouvy uzavřené s ██████ dne 1. 1. 2014, odvolací soud plně sdílí závěr soudu prvního stupně o absenci příčinné souvislosti mezi nedosahováním výdělku podle této smlouvy a žalobcovým trestním stíháním, pro stručnost plně odkazuje na jeho odůvodnění a i s přihlédnutím k žalobcovým odvolacím námitkám k němu dodává jen tolik, že ušlým ziskem se má na mysli situace, kdy v důsledku škodné události nedojde ke zvětšení majetku poškozeného, ačkoliv by k němu při pravidelném chodu věcí, tj. nebýt škodné události, bývalo došlo. Odvolací soud je toho názoru, že o *pravidelnosti chodu věcí* nelze uvažovat v situaci, kdy smlouva samotná žalobci žádnou práci ani výdělek negarantovala, ale toliko odkazovala na objednávky žalobcova bývalého zaměstnavatele. Ty již z povahy věci mohly „chodit“, stejně tak jako „chodit“ nemusely. Smlouva přitom mohla být vypovězena kdykoliv i bez udání důvodu v krátké jednoměsíční výpovědní době. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně učiněných podrobným výslechem svědka ██████ B█████ vyplynulo, že nové vedení ██████ reprezentované právě tímto svědkem, zaujalo ke smlouvám s externími poradci, mezi něž patřil i žalobce, již v roce 2014 diametrálně odlišný pohled, než se kterým předchozí vedení ██████ K█████ tyto smlouvy uzavíralo. Právě na podkladě výslechu tohoto svědka učiněný závěr, že žalobcova smlouva by nebyla realizována (tím méně dlouhá léta...) i tehdy, pokud by nebylo jeho trestního stíhání, se i odvolacímu soudu jeví být přesvědčivě odůvodněný. Z toho vyplývající závěr o absenci příčinnosti je i podle odvolacího soudu zřejmý a je ilustrován i dáním výpovědi smlouvy až se značným odstupem po skončení trestního stíhání. Za této situace nelze shledat důvodu ani k žalobcem v odvolání zjevně uvažovanému odškodnění alespoň do konce roku 2014 rozdílem částky 300 000 Kč uvedené v objednávce jako horní limit ceny plnění a částky 95 000 Kč, jež byla žalobci vyplacena. Ať už svědek B█████ již od roku 2014 generální ředitel ██████ měl či neměl dostatek informací o tom, co si žalobce dne 1. 1. 2014 dohodl s předchozím ředitelem ██████ K█████ i podle odvolacího soudu je podstatné to, jak na realizaci smlouvy, nedávající žalobci žádnou jistotu práce ani výdělku, nahlížel on sám jakožto reprezentant nového vedení ██████ Závěr vyslovený v již zmíněném rozsudku zdejšího odvolacího soudu ve věci sp. zn. 58 Co7/2021, podle něž „[n]elze-li nezákonné rozhodnutí v podobě usnesení o zahájení trestního stíhání považovat za příčinu ušlého výdělku po dobu trestního stíhání, nelze v něm spatřovat ani příčinu ušlého zisku „vzniklého v budoucnu“, nlehdě na to, že požadavek týkající se ušlého zisku musí být podložen existujícími či reálně dosažitelnými okolnostmi a nelze jej konstruovat jen jako hypotetický nárok, který by v budoucnu pravděpodobně vznikl“, platí plně i pro nyní souzenou věc, a odvolací soud se s ním ztotožňuje.

28. Z vyložených důvodů odvolací soud podle § 219 o. s. ř. potvrdil napadený rozsudek jako věcně správný, a to jak ve výrocích o věci samé, tak ve výroku o nákladech řízení, správném jak co do základu, tak co do vycílení výše nákladů v řízení jen z nepatrné části neúspěšné žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

29. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 3 a § 151 odst. 3 o. s. ř., podle nichž přísluší i v odvolacím řízení jen z nepatrné části neúspěšné žalované plná náhrada jeho nákladů, odpovídající třem paušálním náhradám hotových výdajů po 300 Kč za odvolání, vyjádření k odvolání a účast při jednání odvolacího soudu [§ 1 odst. 3 písm. a) a c) vyhlášky č. 254/2015 Sb.].
30. O lhůtě k plnění ve výroku o nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je v rozsahu, v němž jím odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku, přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně rozhodujícího v této věci ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.)

V rozsahu, v němž odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku, není proti tomuto rozsudku dovolání přípustné. Dovolání není přípustné rovněž jen proti výrokům o nákladech řízení [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Praha 21. července 2021

JUDr. Eliška Mrázková v. r.
předsedkyně senátu